

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

חיי שרה • כ"ב חשוון תשע"ד 47

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	החודש	העמוד	ליקו"מ
שבת	כ"ב	ח. ט.	ט'
ראשון	כ"ג	ח. י.	י'
שני	כ"ד	ט. י"א	יא'
שלישי	כ"ה	ט. י"ב	יב'
רביעי	כ"ו	י. י"ג	יג'
חמישי	כ"ז	י. י"ד	יד'
שישי	כ"ח	יא. ט"ו	טו'

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' פריה ורביה ואישות א' - ב'

א. יש לכל אות נאות שכל פרטי המלבש באותו התמונה והצמצום. (א - א)

ב. תכלית כל ההמתקות שנוגדין נשמות קדושות, כי ההולדה היא עקר ההמתקה. (א - א)

ג. נפשיות ישראל הם הם אותיות התורה, ועל כן כשיש אהבה בין ישראל שזה בחינת כללות שנגללין זה בזה, נאזי נגללין פלם בבחינת חכמה עלאה, נאזי יש שלמות להתורה. (א - ב)

ד. כל אשה קשאין לה בעל הם נאחזין בה, פמוגא. (א - ד)

ה. בביאת המשיח במהרה בימינו תהיה ההמתקה בבחינת שכל הכולל שיתגלה אז, כי תמלא הארץ דעה לדעת את ה' פמים לים מכסים, כי אז יהיה אהבה וכללות ואחדות בין ישראל, כי יהיו לממלכה אחת ולא תחצו לשתי ממלכות עוד. (א - ה)

ו. על ידי חדושין דאורייתא שמתחדש על ידי שמהרהר וחושב בדברי תורה, על ידי זה מתקן פגם הפחשבה שחשב בהרהורים רעים עד שבא לחטא זה. ועל ידי זה נעשה המתקה עליונה, בבחינת חכמה עלאה שעל ידי זה נתתקן זה העוון, (א - ט)

ז. על כן צריך שיהיה לו אמונה בהחדושין שמתחדש, כדי לחבר אמונה בחכמה, בבחינת אמונת חכמים לתקן מה שפגם.

ז. לכל החטאים מועיל תשובה, אבל זה העוון אין תלוי בתשובה, רק תקונו על ידי התורה, ועקר על ידי אמונת חכמים, שהוא בחינת תורה שבעל פה שמתחבר עם תורה שבכתב ומקבל מחכמה. (א - י) <<<<

מעלת הלימוד

למען השם חזק והתחזק וזכר את בוראך בכל עת בין בטיבו בין בעקו חס ושלום חס ושלום, וקיים מה שנגמר: בה' אהלל דבר באלקים אהלל דבר. כי כל המארכות הפל לטובתנו, וזה מעין עולם הבא וכו' במבאר פסימן ד', ראה גם ראה כמה הפליא השם יתברך חסדו הגדול עמנו שהקדים רפואות ונפלאות כאלה למכותינו האנושות כאלה שהודיענו ברחמינו תורות נוראות ונפלאות ונשגבות כאלה אשר לא נשמעו מעולם שנוכל להחיות נפשותינו בהם גם בעתים הללו באחרית הימים האלו, אשר עלינו נבאו כל קדמונינו הצדיקים והנביאים האמתיים, למען השם חזק ונתחזק ואל תשפח בכל עת מי היה בעולם ומי מקיים העולם עתה, בה' בטחוני לא נמעד... (עלים לתרופה - ל"ד)

תורה ד' - אנכי

ידוע שהתורה הזו נאמרה בזלאטיפאליע בחג שבועות, על-ידי אחד שבא אל שבועות אל רבינו זלה"ה בתוך הבאים כי שבועות היה מהזמנים הקבועים כידוע. ואותו האיש היה מקורב חדש שלא היה עדיין אצל רבינו זלה"ה מקודם, איש כשר וירא-שמים ובר-דעת גדול. ומסחרו היה מהצבא שעמד בעירו, והוא היה המספיק להם כל צרכיהם, אוכל ומלבושים וכיוצא ע"י השרים הממונים עליהם. והשרים היו מצערים אותו עד למאוד בחשבונותיהם איתו, ומחמת שרצו שיתן להם בכל פעם שוחד, העלילו עליו כמה פעמים והפחידו אותו שימסרו אותו למלכות. ומחמת שכל מחייתו ופרנסתו היתה רק מזה, נדמה לו שאם ימסרוהו למלכות יפסיד כל פרנסתו. ומחמת שהיה איש כשר בלבב לא היה לו גם זאת שכל בטחונו הוא באיסור ממאמר התנא באבות "הווי זהירין ברשות" שזה ממש כמ' מבטח בוגדי' שעובד למלכות הרשעה, כאילו חיו אין לו אלוקי.

ובבואו אל אדמו"ר זלה"ה בערב שבועות וקיבל שלום, ורבינו קבלו בסבר פנים יפות, והתחיל לספר לפני אדמו"ר האידך שעוברים עליו צרות מצרות שונות, עד שלא די שאין לו עוה"ז אלא גם אף עוה"ב בוודאי שלא יהיה לו. ומחמת טרדת ערב יו"ט אמר לו רבינו זלה"ה כעת אין זמן לדבר באריכות, אי"ה ביו"ט נדבר. והלך האיש ולא סיפר לרבינו זלה"ה שום פרטיות, ובפרט ביו"ט בוודאי לא היה זמן לספר.

ובתוך כך אמר אז אדמו"ר זלה"ה התורה הזאת המתחלת כשאדם יודע וכו' וצריך להשיב המלוכה להשי"ת, נבהל האיש הנ"ל כי זה נצרך לו, ואיך ידע רבינו שזה נוגע אליו למחשבותיו ועניניו, כי הוא לא סיפר לרבינו זלה"ה שום פרטיות, וכפי מבאר רבינו זלה"ה שם שלזה נצרך ויודי-דברים וכו', והוא מקורב חדש שעדיין לא התוודה לפני אדמו"ר זלה"ה, עלה בדעתו שיתוודו בוודאי אי"ה אחרי יו"ט ויספר לפניו כל מאורעותיו, ובתוך כך הזכיר רבינו זלה"ה הלאו של "לא יהיה לך אלהים אחרים", וחשב בדעתו שגם זה שייך אלי שאני עובר כסדר על זה הלאו, שכל בטחוני בפרנסתי הוא ע"ז מהמלכות. ונפל לעצבות ע"ז שיצטרך להתוודות. ואגב נזכר בהבלבולים שיש לו על-זה שמוכרח תמיד לילך לבית השרים הנ"ל לעשות חשבונות איתם, וב"ב מדברים איתו הרבה וא"א לו לזוהר מהם, כי אצלם זהו לשחוק, אך הוא בפנימיותו יש לו יסורים מזה. וכשאמר אדמו"ר ז"ל ישע"י שרואין את הצדיק בחי והיו ענין רואותי וכו', הרגיש האיש שאלו כיוון רבינו זה, שע"ז נתבטלים העצבות והתאוות. ובאמת היה לו להאיש הנ"ל מיחוש מכבר שעצמותו היו כואבים לו ולא היה יודע רפואה לזה, וכששמע שע"י יודי דברים וכו' כמבואר בפנים, הכלל ראה שכל התורה הזו נאמרה בשבילו.

(רינת ציון)

מלכות ה'

מלכות

"ממקומך מלפני תופיע. ותמלוך עלינו כי מחכים אנחנו לך." כאן בעולם הבחירה השם ית' רוצה שאנו בעלי הבחירה - האנשים הקטנים והפשוטים, בעבודותינו נגלה את מלכותו בעולם.

פי עכשו המלכות והממשלה להעפ"ם, ובש"ביל זה נקראים עבודת אלילים שלהם בשם אלהים, פי יונקים מבחינת מלכות הנקרא אלהים, כמו שכתוב: "אלהים מלפי מקדם".
1 וכשמעלין בחינת מלכות מבין העפ"ם, אזי נתקיים: "פי מלך כל הארץ אלהים". 2

ודוי דברים לפני התלמיד חכם יוצאים מעצמותיו האותיות החקוקים עליהם ונתתקן הכל. 8

גם עכשיו

"בפרט מה שזוכין על-ידי שמתווידן לפניו ומספרין לפניו כל ליבו וכו' כל זאת נעשה גם עכשיו אחר הסתלקותו. וענין זה מרומז קצת במה שהביא שם מאמר רבותינו ז"ל שהיו עצמותיו של יהודה מגולגלין, עד שאמר משה שמע ה' קול יהודה והזכיר הוידוי שהתוודה וכו' ע"ש. ולפי הנ"ל מובן ממילא ומה אם יש לו כח להצדיק לתקן הדורו שהיו לפניו ולא הכירו אותו ולא ידעו ממנו כלל, מכל שכן שיש לו כח לתקן הדורות הבאים אחריו ונשענים על זכותו וכוחו ומשתדלים לקיים דבריו. 9

דעת

כשמלכות הרשעה מקבלת את כח השלטון בעוונותינו, מייד היא מנסה לבלבל את הדעות, להפוך את הדעת. וכך כשהדעת מבולבלת קשה מאוד לזכות להתקרב לה' כראוי.

הצדיקים הקדושים רואים את כל הנעשה, והם הנלחמים בכל עת להוציא את האנשים מתרדמתם ומכל הבלבולים והעירבובים שהתפשטו בעולם, ובפרט למתקרבים אליהם הם מאירים ומעוררים אותם מאוד, עד שבכוח האור הזה גם כלל עם-ישראל זוכה להתעורר ולהתקרב להשם ית'.

"התנוצצות אור האין סוף שפאיר בדעת הישראלי הזוכה להתקרב לצדיק האמת זהו בחינת נודע בשערים בעלה, כל חד כפוס מה דמשער בלביה ואי אפשר לדבר בזה, כי בשעת הבטול הוא עצמו לא ידע כמו שפאיר שם בהתורה... על ידי הצדיק הגדול הזה ואנשיו נמשך האור לכל ישראלי שיזכו כלם לדעת אחדות האין סוף וטובו, שיזכו כלם שיהיה נפתח להם אור האין סוף בבחינת רצוא ושוב עד שיזכו לדעת כל אחד מה שינדע ויתנוצץ במחו, עד שיזדעו כלם כי ה' הוא האלקים. 3

כראוי

התנאי הקודם לכל, הוא יציאה מהתאוות. על האדם לקדש ולטהר עצמו תחילה, ורק אחר-כך הוא יכול לזכות לביטול כראוי להשם ית'.

"לא כל הרוצה לטל את השם נוטל, ואי אפשר לזכות לבחינת בטול הנ"ל כי אם פשקדשין עצמו תחלה ומשברין כל המדות והתאוות הנמשכין מארבעה יסודות ושבין בתשובה שלמה ומתווידן ודוי דברים לפני תלמיד חכם אז דיקא יכולין להפיל באין סוף וגם אז אי אפשר להתבטל לגמרי כי ה' יתברך רוצה בעבודתנו, על פן צריך שיהיה הבטול בבחינת רצוא ושוב. אבל מי שהוא משקע עדין בתאוות גשמיות בודאי אי אפשר לו לזכות לבחינת בטול ואפלו אם יתנוצץ לו לפעמים וירצה לעלות ולהפיל באין סוף יותר מהראוי לו לפי מדרגתו ויכול לפגם בזה חס ושלום שזה בחינת פן ירסו לעלות אל ה'... על פן צריכין לבקש הרבה מה' יתברך שיזכה לבטול הזה לפי מדרגתו בקדשה וטהרה שלא יזיק לו רבוי האור חס ושלום, כי רבוי השמן גורם פבוי הגר חס ושלום. 10

המשך מעמ' קודם ת"ד בעולם? על-ידי שאנו מתבטלים לרצון ה' ומתנתקים מהמידות הרעות של הגוף, ומקיימים מצוות ה' כאשר צווה לנו בתורתנו הקדושה. 3

מלכות הרשעה

כשאין מתבטלים חלילה למלכות ה', בפרט כשחס-ושלום עוברים על מצוות התורה הקדושה, זה נותן כח למלכות הרשעה ואזי מלכות הרשעה מתגברת ומתחזקת על המלכות דקדושה. וזאת הסיבה שאנו נמקים כל-כך הרבה שנים בגלות מרה תחת מלכות הרשעה.

"וזהו עקר אריכת הגלות המר והארף הזה ואין הגאולה תלויה אלא בתשובה, הינו ודוי דברים לפני התלמיד חכם, שזה עקר התשובה, שעל ידי זה מעלין המלכות לשרשה ואזי תשוב המלכות לבית דוד וימלך עלינו משיח צדקנו שהוא מלכות דקדושה. 3

ביטול

לזכות להתחבר ולהתכלל במלכות דקדושה, לזה צריך האדם להתנתק ולקדש ולטהר את עצמו מכל תאוות העולם הזה. "והעקר העולה על הכל הוא שיזכה לעונה ושפלות אמתו. 3

הצדיק האמת הוא זה המגלה במעשיו את מלכות השם ית' בעולם, לכן המתקרבים ומתבטלים אליו זוכים הם להתכלל גם-כן במלכות דקדושה. אך גם אחר שהאדם זכה למה שזכה, העיקר והכלי לכל האור והשפע הרוחני הוא הענווה, כי אם אין לאדם ענווה אמיתית מה תועלת יהיה לו מכל השפע הרוחני? ככל שהוא יזכה יותר הוא חלילה יתגאה יותר ויתרחק יותר מהשם ית'.

אכן הצדיק, העיקר שעל ידו זכה למה שזכה, הוא חממת גודל מידת השפלות שהיתה לו. לכן המתקרבים אליו הרוצים גם-כן לזכות, צריכים בנוסף להכלל גם לוידי דברים. 4

"ועל פן אי אפשר לזכות לזה כי אם על ידי צדיק הדור שהוא ענו באמת, דהינו על ידי ודוי דברים לפניו, כי עונה גדולה מהכל. ואי אפשר לזכות לעונה אמיתיית כי אם על ידי צדיק הדור שהוא בחינת משה שהיה ענו מכל האדם ואז זוכה לכלל באין סוף, שזהו עקר תכלית האדם שנברא בשביל זה אשרי הזוכה לזה. 3

וידוי דברים

"דע כי צריך דוקא ודוי דברים, כי צריך לפרט את החטא, וצריך להתודות בדבורים בכל פעם על כל מה שעשה. 5 ועל פן צריכין ודוי דברים, כי על ידי הודוי שמתווידן על החטאים על ידי זה מתפאיר החטאים, כמו שכתוב: ומודה ועזב ירחם, 6 כי על ידי הודוי מעלין כל הניצוצות שנפלו על ידי החטאים. 7

"מי שרוצה לזכות לאחרית טוב לנצח צריך להשתדל בכל כחו להתקרב לצדיקי אמת ותלמידיהם, ויספר לפני הצדיק כל לבו, הינו ודוי דברים, ועל ידי זה מוחלין לו כל עוונותיו. כי עוונותיו של אדם חקוקין על עצמותיו, כי כל עברה יש לה צרף אותיות, וכשעובר איזה עברה אזי נחקק צרף רע על עצמותיו כפי אותיות הלאו הזה שעבר בתוך הטומאה. ועל ידי זה מביא מלכות דקדושה לתוך גלות דסטרא אחרא. וזה הצרף הרע שנחקק על עצמותיו נוקם בו. ועל ידי

>>>> "במובא בספרים, שתורה היא תקון גדול ביותר מכל תקוני התשובה. וזה שאנו מבקשים "השיבנו אבינו לתורתך וכו' והחזירנו בתשובה שלמה" וכו'. שמתפללין שתשובתנו יהיה על ידי התורה, שאזי יהיה נתתקן כל מיני חטאים שבעולם ואפלו פגם המח על ידי עוון זה פנ"ל."

ח. עקר זאת ההמתקה העליונה (המבואר בס"ק ז') יהיה על ידי משיח, כי עקר הגלות בשביל ענין זה, שעל ידי זה אנו מפאירין ומפאירין בין האמות ומשיח יבוא לקבץ נדחים. (א - יא)

ט. צריך האדם שישאר אחריו הדעת, בחינת בן ותלמיד, כדי שפאיר דעתו גם בעולם הזה השפל, כי זה עקר השעשוע של השם יתברך פשקדשין גם העולם הזה השפל אליו יתברך וכו'. (ה' ב)

י. אפלו מי שהוא קדוש גדול אינו רשאי לפרש עצמו לגמרי לבלי לשא אשה כלל, רק צריך לקיים מצות פריה ורבייה, כי זהו ענין שאין זה תכלית השלמות להיות רק למעלה ולא למטה, כי עקר השלמות של הצדיק האמתי הוא רק שיהיה למעלה ולמטה שיוכל להאיר בדרי מעלה ובדרי מטה. (ה' ב)

"כל מה שהצדיק גבה וקדוש יותר ויותר, כמו כן הוא צריך להאיר גם למטה ביותר, כדי שיקשר גם כל התחתונים השוכני עפר, אפלו המנחים למטה מאד, לקרבם כלם אליו יתברך, וזה בחינת זיווג דקדושה שצריך לקשר כל העולמות התחתונים אליו יתברך, כי אשה יראת ה' היא בחינת עקרת הבית שנותנת טרף לביתה וכו', שכל העולמות מקבלין חיות על ידה פידוע. וזה עקר בחינת נשואין דקדושה כדי שיתקשרו כל העולמות יחד, דהינו לקשר גם העולם הזה השפל, שהוא בחינת סטרא דנוקבא, כנגד העולמות העליונים, לקשרו גם פן אליו יתברך על ידי זיווג דקדושה פראוי."

יא. דיקא מי שהוא קדוש ביותר וגבה מאד מאד, כמו כן הוא יכול להוריד עצמו מאד מאד להגביה אפלו התחתונים המנחים בשפל המדרגה ביותר. וזהו עקר שלמות מעלתו הגבה, כי כשהוא רק למעלה למעלה ולא למטה, אין זה שלמות. (ה' ב)

1. תהלים ע"ד. 2. שם מ"ז. 3. ליקוטי הלכות חו"מ - גביית חוב מהיתומים ד. 4. באור הליקוטים על התורה. 5. ליקוטי מוהר"ן - תורה קע"ח. 6. משקל כ"ח. 7. ליקוטי הלכות או"ח - נפילת אפים ד. 8. ליקוטי ערות - תשובה. 9. פפראות לחכמה תו"ס"ה, ועיין באריכות בפפראות תו"ד. 10. ליקוטי הלכות יו"ד - כלאי הכרם ואילן ב.

אמת כה"כאמן"

בכשי החיים, ישנם פעמים רבות מכשלות המקשים מאוד את הדרך, מכשולות אלו הם לפעמים טעות שנעשה מכבר, לפעמים זה דבר טוב שיש רצון עז לעשותו אך האדם אינו מצליח. אתה לא תצליח! זה לא בשבילך! אתה מדומיין! הייאוש והחוסר הצלחה מכרסמים ואוכלים את הלב, דומים הם לתולעת שבפיה הקטנטן והמזערי היא מרקיבה ומקלקלת פרי עסיסי גדול ויפה.

הסכנה היא גדולה! כמה וכמה נפשות יקרות נפלו מדמיונות אלו, כמה הם אלו השבורים ורצוצים, הרחוקים מאוד... הכל, כי היה חסר להם את עצת ה"המתן". הם לא זכו להבין שכדי לזכות לטוב חייבים 'המתנה'. למתנה, נדרשת המתנה. לדבר טוב צריכים להמתין ולהמתין ולהמתין, הטוב הוא "יקר ערך", הוא לא כמו ה"תאוות הזולות" המתגלגלות בראש כל חוצות. לטוב ערך רב ולכן דורשים עליו "מחיר מלא".

מה הוא התשלום אם כן? התשלום הינו ב"כסף" - כיסופים, המתנה בסבלנות ובאורך רוח. אם באמת יש לך ערך לדבר שאתה ממתין אליו אתה לא בורח, לא נבהל, ודאי וודאי שאתה לא בועט באף אחד. אתה ממתין! לא מתייחס למניעות ולמכשלות. מתקדם צעד אחר צעד, נוסע במסילה העולה "בית אל", מכיר את כללי הנסיעה בעליה (רצוא) ובירידה (שוב).

אמת שחלילה להצדיק טעויות, חלילה להגיד לשקר "לא נורא", השקר הוא רע ונורא. אני מודה שטעיתי! אני מתבייש שטעיתי וציערתי את בוראי! אני מתבייש שאני רחוק מאבי שבשמים --- אך דווקא לכן רצוני חזק לזכות לתקן את כל מה שעיוותי, את כל מה שקלקלתי במשך ימי חיי. דווקא כי כל כך צר לי שציערתי את בוראי. דווקא כי כל כך מר לי, לכן אשתדל בכל כוחי לא לחזור שוב על הטעות. לא אתן למכשולות להפוך לי לאבן נגף בדרכי. לאבן נגף המרחיקה לגמרי מהדרך. ההיפך, אני מקבל את הביזיון באהבה... אני מודה שטעיתי... לכן אשתדל יותר, אתפלל ואייחל לה' שאזכה לתקן את המעוות. ואני ממתין. ממתין עד אזכה שתפילתי תתקבל, ממתין עד אזכה...

המתן ושוב פעם המתן ועוד פעם --- המתן.

עוד בענין עבודת ה' המתן'

"ידוע העצה של "אומרים לו המתן", ועל האדם לקבל את ההוראה של המתן, אך מה יעשה בעת ההמתנה? ואיך יתישב עם זה ההוראה של "להיות עקשן בעבודת ה'?"

התירוץ הוא, שיתעקש בכל כוחו לא להרפות מהרצון. כלומר, האדם חפץ מאוד לרכוש לעצמו דברים טובים, דעת קדושה, מח קדוש וכו', שלכן הוא נקרא "לקוח טוב", היודע מה לקנות, אך דווקא ללקוח מעולה כזה אומרים לו "המתן".

היינו שאמנם העצה הטובה היא להמתין, לא להרוס ולהתעקש לקבל דווקא, אלא ימתין ויצפה לישועת ה'. אך מה יעשה לעת עתה, ישב ויתבטל?... זה לא! כי אם ישב ריקן ובטל לא יתנו לו לעולם, כי אז הוא הרי יפסיק לרצות. אלא כל ההוראה להמתין היא, שימתין **מקבל בפועל את הדבר המתבקש, אך ימשיך לרצות, לכסוף להשתוקק ולקוות עד ירחמו עליו משמים.**

(דיבורי אמונה)

ועל כל אלה תזכנו ברחמיך להתודות ודוי דברים לפני הצדיק האמת והחכם שבדור על כל חטאתינו ועוונותינו ופשעינו, שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך מנעורנו עד היום הזה, למען יכפר עלינו על ידי חכמתו וענותנותו, ויורה לנו הדרך הישר והאמת, את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה, ועל ידו תזכה אותנו להיות נכלל באין סוף. ונזכה לבטל עצמנו באמת, עד אשר נבוא להתפשטות הגשמיות, ונזכה לשוב ולעלות אל המקום אשר נחצבנו משם. ותפתח לנו את אורך הגדול אשר אין לו סוף ונזכה להכלל בו ברצוא ושוב. (ליקו"ת ד)

לעשות מתורות תפילות

תורה ה' - בחצוצרות

מבואר בתורה ה' בחצוצרות, שכל עוד שיש לאדם יראות חיצונית הוא לא יכול להתפלל בכוונה, וכל זה נמשך מחמת החכמות חיצוניות שיש לאדם, שעייז הוא לא יכול להשתחרר מהפחד, הוא כל הזמן חושב "מה קורה? צריך ללכת לכאן... מה יהיה שם? מה יהיה?" והאדם צריך לראות שאם יש לו יראות חיצונית אזי **שיהפוך אותם לתפילה**, יש לך יראה מה יהיה עם הילד? מה יהיה עם הפרנסה? אז תעמוד שמונה עשרה בכוונה, יהיה לך את כל הישועות!

(באר הנחל)

שרפי-מעלה

סיפורים ושיחות מפי חסידי ברסלב

רבינו ז"ל אמר שהוא אוהב שענינו יבוא על ליבות של ליטוואקיס, כי יש להם לב חזק והם עקשנים גדולים, וזה מעלה גדולה בעבודת ה'. "זיין זאך זאל איבער גיין אויף ליטווישע הערצער."

פעם אחד סיפר אחד למוהרנ"ת ז"ל איך שפלוני קילל אותו, השיב לו מוהרנ"ת ז"ל לא פלוני קילל אותי אלא אתה מקלל אותי מפני שספרת לי. ובל"א "ניט יענער האט מיך גשאלטין די שעלסט מיך ווייל דיא דער ציילסט מיר".

אבי נ"י סיפר לי שהוא הכיר איש אחד שהיה לו חבר אחד שהיה יכול הענין של 'יחובר חבר', היינו לקבץ ולאסוף בלחשו את הנחשים במקום אחד, ושניהם היו דווקא אנשים חרדים. פעם אחד אמר לו חברו הנ"ל אם אתה רוצה אני אראה לך דבר יפה, אבל בישוב איני רוצה מפני שיחריבו את הישוב. אבל בא איתי לשדה ושם אראה לך.

והלכו ביחד לשדה, והעמיד אותו על אילן אחד בהר, והוא ירד להעמק ששם מקום גדול ביושר, והתחיל מפטפט בשפתיו. ופתאום התחילו לבוא שיירות שיירות מכל ארבע רוחות נחשים גדולים ונוראים ממש כקורת בית-הבד, שאם היו בישוב היו מחריבים את הישוב. וזה עמד על האילן וממש כל איבריו דא לדא נקשן מחמת גודל החרדה והפחד והאימה שנפל עליו, ממש פחד מוות, ואף-על-פי שהוא הקדים לו קודם שלא יפחד. אף-על-פי-כן היה עליו פחד מוות שראה איך שבאים מכל ארבע

רוחות העולם נחשים ושרפים כמו עדרי-צאן ומסבבים את האיש חבירו הנ"ל שקרא אותם.

ופתאום שמע קול אנחה וצעקה מחבירו העומד בין הנחשים "געולאד איך בין פאר-לויירן" (אהה, אני אבוד) ושאל אותו מן האילן מדוע הוא צועק? השיב לו כך כי יש נחש שרף אחד הנקרא 'פתן חרש' אשר יש לו רק אוזן אחד ששומע ובאוזן השני אינו שומע, והוא יש לו צער גדול כשקוראים אותו והוא צריך לבוא, ועל-כן הוא הולך תמיד וחופר ואוטס אזנו ששומע בו בארץ, כדי שלא ישמע לקול מלחשים ולא יצטרך לבוא. אבל אם לפעמים אזנו אינה אטומה ושומע הלחש ומוכרח לבוא, אז האיש המלחש הוא אבוד, כי הפתן עושה ממנו כלה. ועכשיו הוא מרגיש שלמזלו הרע לא היתה אזנו אטומה ושמע הלחש וכבר הוא הולך, ועל-כן הוא אבוד וצעק 'שמע-ישראל'.

והוא עמד באילן ורואה שבא אליו נחש שרף גדול נורא ואיום מאוד, שבכל הנחשים לא היה כמוהו, וקרב אצל האיש ולא עשה לו כלום רק נפח לו באפו, ושוב לא שמע ולא ראה אותו כלל. ובין כך הנחשים הלכו להם והוא ירד מן האילן ולא מצא ממנו רק מעט עפר שרוף וצרר אותם במטפחת ובכה עליו והביא לישוב וקבר את העפר, ה' ישמרנו.

בעת שעשה הצעקה וסיפר לו מפתן חרש אמר לו גם-כן שזה מרומז בתהילים קפיטל נ"ח "חמת למו כמו חמת נחש פתן חרש יאטס אזנו אשר לא ישמע לקול מלחשים חובר חברים מחוכם" וקשה על זה כיון שכתוב פתן חרש אם-כן הוא אינו שומע, ומדוע יאטס אזנו? אך הפירוש הוא כנ"ל שחרש רק מאוזן אחד ואת אזנו שהוא שומע מאטס אותו כדי שלא ישמע. ועל-כן הפירוש כך כמו פתן חרש (מאזנו אחד) יאטס אזנו (השני) אשר (כדי) לא ישמע לקול מלחשים וכו'. ה' ישמרנו.

הר' יודיל כשנתקרב לרבינו ז"ל (ומובא בכוכבי אור כמה מעשיות מהתקרבותו) והוא כבר היה זקן ומפורסם גדול בעולם והוא היה תלמיד מובהק של הרה"צ ר' פנחס מקוריץ זצ"ל. ורבינו ז"ל היה קורא אותו בשמו בלי ר' כמו שהיה קורא לשאר התלמידים. והקפיד על זה, ורבינו ז"ל כשראה שיש חלישות הדעת מזה קרא לו ר' יודיל ואחר-כך כשנודע לו מגדולת רבינו ז"ל היה רוצה מאוד שרבינו יקרא אותו בשמו יודיל כמו שקורא לר' נתן אבל רבינו לא רצה.

(כתב יד ר' שמואל הורביץ ז"ל)

מתר לו לאדם לשנות בדבר השלום.

(אמות - ס"ק ב)

אמר רבי אלעאי משום רבי אלעזר ברבי שמעון, מתר לו לאדם לשנות בדבר השלום, שנאמר: "אביך צנה" וגו' כה תאמרו ליוסף, אנה שא נא".

(יבמות דף סה-ב)

וזהו בחינת מתר לשנות בדבר השלום, שבשביל השלום צריכין לשנות ולהרחיק האמת, כי אדרבא, זהו עצם האמת שהשם יתברך הפך בו, לשנות האמת בשביל השלום, שזהו בחינת מה שהשם יתברך השליך האמת שקטהג על בריאת האדם, שרמז בזה שצריכין להשליך ולהרחיק אמת פנה שבאים ממנו קטרוגים ומחלקת.

(ליקוטי הלכות יו"ד - רביה ה)

מותר לשנות בדבר השלום. נ"ל בס"ד, לכך מספר שקר עולה מספר דרך שלום, ללמד אם הוא דרך שלום מותר לומר שקר. (בניהו בן יהוידע יבמות סה-ב)

הא דמותר לשנות מפני השלום היינו בדבר שכבר עבר ולא בלהבא.

(מגן אברהם או"ח - קנ"ו)

אמנם מפני דרכי שלום מותר לשנות, כדפירש אמנם שם ביבמות מפני שמדתו הוא המיחד הכל כאומריו וכל נתיבותיה שלום, והוא עמוד האחרון המקיים העולם.

ומכאן ידן המעיין שאין לשנות מפני השלום אלא בדבר שהוא קיום העולם או בדבר שבין איש לאשתו וכענין שמואל שאמר 'לזבוח לה' באתי', שהוא דבר פקוח נפש.

(ראשית חכמה - שער הקדושה - פרק י"ב)

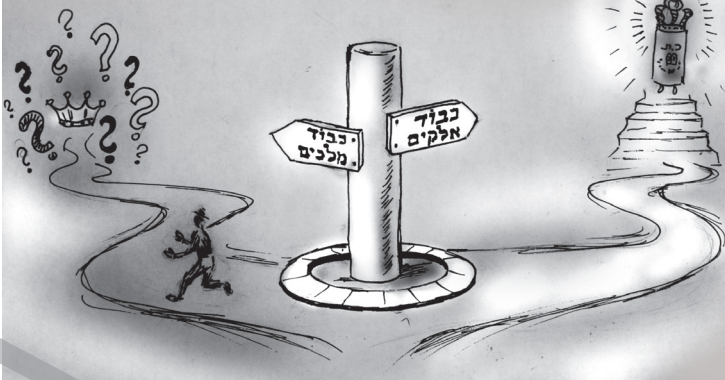
למדא האמת

ר' חיים צאנזער מבראד היה מתנגד על הבעש"ט (היה זה ר' חיים צאנזר מראשי הליטאים, ולא בעל הידברי חיים) היתה לו חלישות דעת מזה שמתקרבים לבעש"ט עוד ועוד אנשים, בפרט מכך שאז החלו להתקרב לבעש"ט תלמידי חכמים חשובים ביותר מכל העולם.

הבעש"ט ידע זאת ברוח קדשו וראה שהחלישות-הדעת הזאת גורמת לצער בשמים. מיד שלח הבעש"ט שני אנשים ללכת לר' חיים צאנזער ואמר להם שידברו עליו "לשון הרע" שיגידו עליו שהוא סתם איזה משוגע, עוד מעט זה יגמר מעצמו... לא יכול להיות שהוא יצליח... וכך על זו הדרך, עד שתחזור השמחה לר' חיים.

ואכן, נרגע ר' חיים ונחה עליו דעתו.

תורה ו' - קרא את יהושע

לקוטי מוהר"ן

כי מי שרודף אחר הכבוד, אינו זוכה לכבוד אלקים, אלא לכבוד של מלכים, שנאמר בו (משלי כ"ה): "כבוד מלכים חקר דבר", והכל חוקרים אחריו ושואלים: מי הוא זה ואינהו, שחולקים לו כבוד הזה, וחולקים עליו, שאומרים שאינו ראוי לכבוד הזה.

אבל מי שבורח מן הכבוד, שממעט בכבוד עצמו ומרבה בכבוד המקום, אזי הוא זוכה לכבוד אלקים, ואז אין בני אדם חוקרים על כבודו אם הוא ראוי אם לאו, ועליו נאמר (שם): "כבוד אלקים הסתר דבר", כי אסור לחקר על הכבוד הזה: